

Webinar Forskningsformidling 19.02.21

Fra Camilla Kvaal:

Oppsummering av webinarret «Samspill i interkulturell praksis».

Presentasjonen konsentrerte seg om følgende tre aspekter ved Fargespill:

- Fargespill som scenefenomen
- Fargespill som kreativt fellesskap
- Fargespill som (opp)læringsarena

Dette er tre aspekter ved Fargespill som griper inn i hverandre, og som det kan være greit å ha i bakhodet dersom Fargespill trekkes inn i kulturskolen.

Fargespill som scenefenomen: Fargespill lager profesjonelle forestillinger som begeistrer publikum. Ideen om anerkjennelse fra publikum krever samtidig skreddersydde forestillinger. Kritiske røster har påpekt faren for at forestillingene blir en iscenesettelse av et vellykket flerkulturelt samfunn.

Fargespill som kreativt fellesskap: I Fargespill tar barn og unge med seg musikk og dans til gruppa som utgangspunkt for forestillingene. Når numrene som skal opp på scenen forhandles fram, oppstår potensielle musikalske trefninger. Musikalske trefninger er musikkengasjement med ulike «spilleregler» og ulike oppfatninger om hva som står på spill i musikken, som kan komme i veien for hverandre. De musikalske trefningene er av og til åpenlyse, andre ganger ikke. Ved å løfte fram hva som står på spill for dem som er involvert, kan konkret kunnskap om musikalske forskjeller genereres. Trefningene er med andre ord ikke negative for interkulturelt samspill, men en kilde til kunnskap som bør vies oppmerksomhet. Det at numrene skal begeistre publikum på en scene, virker inn på numrenes utforming. Det kan av og til hindre et musikalsk mangfold, samtidig som det kan gi mening til arbeidet og sterke følelser av anerkjennelse og samhold.

Fargespill som (opp)læringsarena: Fargespill ønsker å gi aktørene en anledning til å dele av sin kunnskap, og at de skal være et lærende fellesskap, i stedet for å overføre majoritetens musikkunnskap til aktørene. Potensielt kan en slik tankegang legge til rette for å tenke nytt om hvem som har kunnskap og hva slags kunnskap som er verdifull. Samtidig er en grunnleggende tanke i Fargespill å ha et støtteapparat som utgjør en profesjonell ramme for aktørenes bidrag. Det er fare for at Fargespill's aktører ikke får anledning til å betraktes som profesjonelle i form av å kunne gå inn i det innrammende støtteapparatet. Deres oppgave, mangfoldets oppgave, er å bli rammet inn. I kulturskolen er det et kretsløp som gir elevene mulighet til å utvikle seg profesjonelt, men samtidig er det en bestemt type kunnskap som er i spill. Profesjonalitet knyttes til kjerne- og fordypningsprogrammet, og ikke i like stor grad i breddeprogrammet. Kulturskolens virksomhet (med utgangspunkt i rammeplanen) kan betraktes som en kjegle der veien til profesjonalitet går innover til kjernen og oppover i spissen av kjeglen. Kunnskap overføres fra toppen av kjeglen og nedover. I Fargespill åpnes det for mangfoldig kunnskap, men denne kunnskapen, eller bærerene av denne kunnskapen, betraktes ikke som potensielt profesjonell(e). I kulturskolen er kunnskap som er gangbart for

profesjonen, i sirkulasjon gjennom opplæringen, men det er lite plass for ny kunnskap i et slikt system.

Forslag til spørsmål (men her hadde dere andre minst like mange gode):

Hvilke grep kan gjøres for å sikre et bredere syn på kunnskap og profesjonalitet og en bredere tilgang til kunnskap og profesjonalitet?

Spørsmål fra Ellen:

- Arbeidet jeg gjør, betyr det egentlig noe for noen?
- Har det en effekt?
- Hvorfor driver vi med dette?
- Er det egentlig bare inne i våre egne hoder at vi tror det er et behov, men at det egentlig ikke finnes?
- Ble det knyttet noen nye vennskapsbånd?
- Ble vi nysgjerrige på de nye menneskene og kulturene vi møtte?
- Ønsker vi egentlig å lære mer om den kulturen og bakgrunnen de har med seg? Eller holdt det med en forestilling?
- Hvor viktig er det å trekke publikum, og hva går det på bekostning av?
- Passer det store fokuset på selve forestillingen inn i Kulturskolehverdagen?
- Får det kreative felleskapet utfolde seg fritt i en slik forestilling?